

vis for, at det, der gives ud, er til Gavn og Nytte. Jeg vil ligesaa lidt være med til at smide Penge bort til noget som helst Andet, naar jeg iforveien veed, at det ikke er til Nytte.

Tang: Jeg talte ikke et eneste Ord om, at det var Fantasteri, naar det ærede Medlem sagde, at jo Mere vi gjøre for Fædrelandets Forsvar, jo nærmere er Danmark sin Grav, men jeg sagde, at jeg troede, at der ikke var Nogen her undtagen han eller ganske faa, som troede dette, thi i modsat Fald siger jeg rigtignok: hvorfor sidde vi saa egentlig her længer? Saa vilde jeg tro, at det omtrent var det Bedste, om vi begyndte at pakke sammen. Er det, at vi lovgive her, ikke til Danmarks Forsvar? Er det ikke til Danmarks Forsvar, maa jeg spørge? Jo, det fremhævede jeg i min Tale, det er det Altsammen, Oplysning, Kundskab, Videnskab og Alt, hvad vi kunne udbille og hjælpe frem til Landets Bedste. Det forekommer mig høist underligt, at det ærede Medlem henviste mig til en stor Lærer i Israel og siger, at jeg har ikke lært af ham, og saa med det Samme benegtede Følelsens Ret. Ja, er der Nogen, der henviser til Følelsens Ret og Hjertets Ret, saa er det netop denne Lærer. Naar det ærede Medlem siger, at han ikke vil give Noget til Danmarks Forsvar, undtagen man kan bevise, at Danmark kan bestaa, og i saa Tilfælde vil give, om det skulde være 150 til 200 Millioner, saa vil jeg sige, at Danmark nu har bestaaet i 2,000 Aar, men har Nogen nogensinde bevist, at Danmark kunde bestaa i de 2,000 Aar? Saa havde Danmark ikke bestaaet, dersom det ikke kunde bestaa uden et saadant Bevis. Nei, Folket har Tiltro til, at Fædrelandet kan leve, det have vore Fædre havt, og det Samme har den Slægt, som nu lever, trods mange Tvivl, naar vi blot fremme alt det Ærlige, Gode, Sande, der er oppe i vort Folk, og saa hjælper til at hjælpe vort Fædrelands Forsvar paa den rette Maade. Der er jo megen Enighed i Folket om, at vi skulde værgе vort Land; men Uenigheden er jo kun om, paa hvad Maade. Jeg har heller ikke opfattet Kampen her i Thinget og udenfor det om Forsvarssagen anderledes, end at det ikke dreiede sig om, hvorvidt vi skulde forsvare os eller ikke, men kun om Maaden, hvorpaa vi skulde forsvare os.

Ordføreren: (Holstein): Jeg antager, at det høie Thing har nok af dette 5 Timers lange Møde, og skal ikke fortsætte den Diskussion om alle mulige andre Ting, som nu er bleven ført i nogen Tid mellem nogle

Medlemmer, men indskrænke mig til de nødvendige korte Bemærkninger, som jeg er nødt til at gjøre overfor den høitærede Minister, idet jeg forbigaar Alt, hvad der ikke er absolut tvingende. Jeg kan ikke paa Udvalgets Begne give den høitærede Minister Udflugt til at tage Spørgsmaalet om Ansættelsen af en Officer ved Marinens Hygningssvæsen paany under Overveielse, om jeg end heller ikke har nogen Bemhyndigelse til at sige det Modsatte. Jeg kan kun sige, at de Grunde, der anføres for ikke at gaa ind paa det Arrangement, der er nævnet af Udvalget, nemlig at Ingeniørkorpset maa undvære en Oberstlieutenant, forekommer mig ikke bygget paa en fuldstændig rigtig Forudsætning. Den høitærede Minister synes nærmest at mene, at han skal faae Brng for denne Officer til et større Fæstningsanlæg, men der er ikke Udflugt til, at det vil ske, og jeg antager, at den nye Dok kan gjøres færdig, inden denne Fæstning begyndes. — Jeg skal indrømme den høitærede Minister, at de Bemærkninger, der ere fremsatte vedrørende Forstærkning, ikke gjælde mere, forsaavidt de gaa ud fra Argumenter, hentede fra 1869 og 1870, men det er heller ikke nødvendigt; thi i den Tid, der er gaaet siden 1869—1870, er der etableret en paa en fast Praxis bygget Tilstand. Der maa altsaa nye Argumenter til for at forandre denne nye Tilstand, og saadanne har den høitærede Minister ikke fremsat. Nu veed jeg, at det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) har med megen Varme opfordret os til at gjøre, hvad vi formaa, for at værne om Landet; men jeg tror, at han overburdede Forstærkningens Øvelser. Han vil erkjende, at de ikke spille saa stor en Rolle, naar han erindrer, at det er kun 14 Dage, det dreier sig om. — Den høitærede Ministers Bemærkninger om Skadeserstatningsudgifter under en Veirsamling eller et Kantonnement foranledige mig til at sige, at de naturligvis ikke ere kalkulatoriske. Det har jeg heller ikke forstaaet, at den høitærede Minister ansaae dem for; han har kun sagt, at han mulig vilde blive nødt til at forlange Mere paa en Tillægsbevilling, og at han anerkjendte, at der var en Opfordring til Besparelse, saa jeg antager, at han ikke har nogen Indvending at gjøre mod Medsættelsen. Naar der fra anden Side er sagt, at det er rimeligt at holde sig disse Beløb efterrettelig, saa er det en Misforstaaelse; thi det afhænger naturligvis for en stor Del af, hvorledes Øvelserne ledes af vedkommende Befalingsmænd, hvor megen Skade der gjøres, og en Medsættelse af Bevillingen er en Tilkjendegivelse fra Thinget af, at man skal saavidt muligt undgaa saadanne Øvelser, der medføre